

שיחת מוסר מהג"ר יעקב יצחק רודערמאן

ימי הספירה – הכנה לקבלת התורה

כתב בספר החינוך (מצוה ש"ו), "משרשי המצוה על צד הפשט, לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה וכו' והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה וכו', וענין גדול הוא להם, יותר מן החירות מעבדות וכו', ומפני כן היא כל עיקרן של ישראל ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוונו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא וכו'." מהחינוך מבואר שיסוד ספירת העומר הוא להראות איך שאנו מצפים לקבלת התורה.

אולם השל"ה הק' (מס' פסחים פרק תורה אור אות קי"ג) מביא מהזוה"ק (חלק ג' פרשת אמור דף צ"ז א') שבני ישראל נטמאו בגלות מצרים והוצרכו לספור שבעה שבועות כמו אשה נדה שסופרת שבעה נקיים כדי להטהר. ודבר זה מיוסד על דברי הזוהר החדש (כריש פרשת אמור) שבני ישראל במצרים היו שקועים במ"ט שערי טומאה, ובמ"ט ימים שבין יציאת מצרים ומתן תורה יצאו ממ"ט שערי טומאה ונכנסו למ"ט שערי טהרה. ולפ"ז יסוד מצות ספירת העומר הוא הכנה לקבלת התורה.

ונראה שהכנת בני ישראל לקבלת התורה כבר התחילה לפני יציאת מצרים, שהרי מבואר בראש השנה (דף י"א א') שבראש השנה בטלה עבודה מאבותינו במצרים, דהיינו שששה חדשים לפני יציאת מצרים כבר שוחררו מהעבדות. ונראה שאע"פ שבראש השנה של אותה שנה עדיין לא התחיל הזיכוך של בני ישראל ממ"ט שערי טומאה, מכל מקום ע"י ביטול העבדות היו יכולים כבר להכין את עצמם ליציאת מצרים. ועוד יש להעיר שבסוף המ"ט ימים שבין יציאת מצרים וקבלת התורה ניתוספה עוד הכנה דהיינו שלשת ימי הגבלה, שבהם פירשו מנשותיהם כדי לטהר את עצמם לקראת קבלת התורה. ומכל זה מבואר שהכנה היא הכרחית לקבלת התורה.

ונראה שזהו גם הביאור בדברי המדרש (איכה רבה פרשה ב' סימן י"ג), "מלכה ושריה בגוים אין תורה (איכה ב', ט'), אם יאמר לך אדם יש חכמה בגוים תאמין וכו', יש תורה בגוים אל תאמין, דכתיב מלכה ושריה בגוים אין תורה." ונראה שהטעם בזה הוא שהתורה צריכה הכנה בקדושה וטהרה, וכל זה לא שייך בגוים.

ובאמת, אין זה בקבלת התורה בלבד, אלא כל דבר רוחני צריך הכנה כדי להשיגו. גם בתפלה מצינו ענין הכנה, שכדי לקבל עול מלכות שמים בקריאת שמע ולבקש את צרכינו בתפלת שמונה עשרה אנו צריכים להכין את עצמנו ע"י פסוקי דזמרה שהם דברי שבח להקב"ה.

אכן, צריך להזהר מאד שלא יהיה שום פגם בהכנה, שהרי כל פגם קטן בהכנת האדם לתורה יכולה לגרום לתוצאות נוראות בסוף, שהנה מצינו באלישע בן אבויה (הנקרא "אחר") שאע"פ שהיה גדול בתורה מכל מקום יצא לתרבות רעה, והשורש לזה היה חסרון בחינוכו, וכמו שהביאו התוס' בחגיגה (ט"ו א' ד"ה שובו בנים) בשם הירושלמי (חגיגה פ"ב ה"א), "אבויה אבי הוה מגדולי ירושלים, וביום שבא למהולוי קרא לכל גדולי ירושלים והושיבן בבית אחד ולר"א ולר' יהושע במקום אחר, מן דאכלין ושתין שרין מטפחין ומרקדים אמרי עד דאלין עסקין בדידהו נעסוק בדידן, ישבו ונתעסקו בדברי תורה, ירדה אש מן השמים והקיפה אותן, אמר לון אבויה אבא גברין מה באתם לשרוף ביתי, אמרו לו ח"ו אלא יושבין היינו וחוזרין דברי תורה מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים והיו הדברים שמחים כנתינתן מסיני לא באש נתנו, אמר הואיל וכך כחה של תורה אם יתקיים הבן הזה לתורה אני מפרישו, ולפי שלא היתה כונתו לשמים לפיכך לא נתקיימו בו." ומבואר שמאחר שתחילת חינוכו לא היה לשם שמים והכנתו לתורה היתה פגומה לכן בסוף יצא לתרבות רעה.

העולה מכל זה הוא שצריך לנצל את ימי הספירה לצורך הכנה לקבלת התורה. השגת האדם בתורה היא כפי הכנתו, והימים המסוגלים להכנה זו הם ימים אלו שבין פסח לשבועות.